

»Jaz Vas ne morem gledati! Mene boli Vaš pogled in očitkov ne prenašam! Vi meni nekaj očitajte! Tega nikdar ne prenesem. Pojdite!«

Sergej se je plaho umaknil. Ko se je zavedela, da ga ni več v sobi, je zaihtela vsa drhteča v usmiljenju in ginjenosti:

»Kako naj ga prosim odpuščanja! Ubožec! Najprej mu razderem vse —«

Onesvestila se je v krčevitem živčnem napadu.

Poklicali smo naglo zdravnika ter jo spravili v umobolnico. Revica! Nikoli ne bomo vedeli, kaj je prav za prav z njo, kakor ne bo ona nikoli povedala. Prav ima Sergej, kakor bi padla v temo! Greš do prepada in zdrkneš v temo! Čemu ti zadnji krik, če zdrkneš v temo!«

Milica me je žalostno gledala ter majala z glavo:

»Kako je to strašno! Nikoli ne bomo slišali tega njenega zadnjega krika! Zdravnik je dejal, da je neozdravljiva.«

»Ali smem k njej?« sem vprašal.

»Smete. Toda ne hodite, ne hodite!«

Vendar sem šel. Našel sem Sergeja na ulici in je šel z menoj.

»Jaz sem jo tako razburil. Ali sem mogel vedeti, da ji bo tako šlo k srcu? Ali je bilo vredno vse to radi tiste neznatne kaplje krvi na licu?«

»Saj ni bilo radi kaplje krvi!« sem mu trdo odgovoril.

»Radi česa pa? Ona žene svoje radi odpuščanja radi tiste male praske. Prav nič se mi ne pozna več! Glejte!« je privzdignil čepico. »Zdaj ji pa ne morem povedati, da tisto nič ni — ko bi vsaj to razumela, bi ozdravela, če bi ji mogel povedati!«

Našla sva jo na dvorišču. Zdravnik nama je naročil, da morava biti oprezna ter je ne razburjati. Srce se mi je skrčilo od bolečine, ko sem jo uzrl: Hodila je okoli oleandra po načrtanem krogu ter govorila sama s seboj:

»Krasoje! Vem, da čakaš. Na koncu te poti, na koncu te poti —«

Ko naju je uzrla, se je zdrznila v nejasni muki:

»Sergej, da Sergej, ubogi mladi fant —«
Sergej je ves trepetal:

»Tisto o odpuščanju —,« je jecljal ves zmeden ter krilil z roko.

Toda ona se je sunkoma okrenila.

»Tam na koncu te poti —,« je pokazala okoli oleandra. »Na svidenje, mladi gospodar, tam za Visom!«

»Nikoli ne bo izvedela!« je smrtnobled dejal Sergej ter strmел za deklico, ki je hitela okoli oleandra.

»Nihče ne bo vedel, ko pride tisti hip!« je odločno dejal, ko sva zagledala reko pod seboj. »Ali ustavite Donavo, da ji pogledate dno?«

»Vse vrže na dan!« sem mu dejal trdo, »tudi tvojo balalajko!«

Dve žalostni

Francè Bevk

Lačni smo

Lačni smo —

še pesmi več nimamo, da bi jo jedli!

Žejni smo —

še upanje naše so s strupom prepredli.

Pod veke zaprte se je zarja razlila,

da bi jo naša duša pila...

O, kako hudó je od jutra do noči!

In z noči do jutra je štirideset dni

in vsaka minuta ima štirinajst postaj

in en grob...

O, če bi pod zaprtimi vekami ne slutili zarje
in ne mislili na njen sijaj!

Hiša ob breskvi

Breskev drhti v rdeče veje in se smeje,

in ponuja pesem in proži roké...

Jaz mislim na našo in naših bratov kri.

Pod breskvijo ležé njih kosti,

ki so umrli in ne vedó zakaj...

Poleg breskve je nova hiša, s korci krita,

z žico ograjena, s trto ovita.

V hiši poje zateglo kletev tuj glas.

Kdaj je umrl slovenski očenaš?

Breskev se je v krvi napila

in je rdeča, kot je nekdaž bila.

Če bi mogla govoriti,

bi v besedi naši govorila,

kam je šel slovenski očenaš...

Jaz mislim venomer na našo

in naših bratov kri...